

8. Artikel 49, lid 2, sub b), wordt als volgt gelezen:

„b) in de andere gevallen: indien een document wordt overgelegd dat het communautair karakter van deze goederen bewijst.”.

Artikel 2

Deze verordening treedt in werking op 1 juli 1983.

Zij is van toepassing met ingang van 1 juli 1984.

Deze verordening is verbindend in al haar onderdelen en is rechtstreeks toepasselijk in elke Lid-Staten.

Voorstel voor een veertiende richtlijn van de Raad betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting — Verlegging van de betaling van de door belastingplichtigen bij invoer verschuldigde belasting

(Door de Commissie bij de Raad ingediend op 9 juli 1982)

DE RAAD VAN DE EUROPESE GEMEENSCHAPPEN,
Gelet op het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, inzonderheid op de artikelen 99 en 100,

Gezien het voorstel van de Commissie,

Gezien het advies van het Europese Parlement,

Gezien het advies van het Economisch en Sociaal Comité,

Overwegende dat de voornaamste doelstelling van het Verdrag is het instellen, in het kader van een economische unie, van een gemeenschappelijke markt waarin een gezonde mededinging bestaat en waarvan de kenmerken analoog zijn aan die van een binnenlandse markt;

Overwegende dat de verplichtingen van degenen die in het intracommunautaire handelsverkeer tot het betalen van de bij invoer verschuldigde belasting over de toegevoegde waarde gehouden zijn, moeten worden vastgesteld, met inachtneming van genoemde doelstelling waarvan de beperkingen in het onderhavige geval slechts mogen voortvloeien uit de eisen welke het bestrijden van belastingfraude binnen de Gemeenschap stelt;

Overwegende dat de in een aantal Lid-Statens ter zake geldende nationale bepalingen dienen te worden vereenvoudigd; dat deze vereenvoudiging moet leiden tot een aanmerkelijke vermindering van de kosten van de werkzaamheden met betrekking tot de aangifte ten invoer en het voldoen van de verschuldigde belasting, zulks in het belang van zowel degenen die tot het betalen van de belasting zijn gehouden als van de bevoegde overheidsdiensten;

Overwegende dat, hoewel aan de Lid-Statens in het algemeen de bevoegdheid wordt gelaten de voorschriften vast te stellen voor de aangifte ten invoer en voor de betaling welke daarop moet volgen, geharmoniseerde uitvoeringsbepalingen dienen te worden vastgesteld betreffende de betaling van de belasting verschuldigd wegens de invoer door aan de belasting over de toegevoegde waarde onderworpen personen van goederen welke aan de voorwaarden van artikel 9, lid 2, van het EEG-Verdrag voldoen of welke zich, wanneer zij onder het EGKS-Verdrag vallen, in het vrije verkeer bevinden, aangezien deze invoer immers het grootste deel uitmaakt van het intracommunautaire handelsverkeer;

Overwegende dat, zoals de in enige Lid-Statens opgedane ervaring aantoont, verlegging van de betaling van de bij invoer verschuldigde belasting overeenkomstig artikel 23, tweede alinea, van Richtlijn 77/388/EEG van de Raad ⁽¹⁾ het best beantwoordt aan de eisen van vereenvoudiging en bestrijding van belastingfraude; dat deze verlegging van de betaling er voor de Lid-Statens op neerkomt dat zij toestaan dat de belastingplichtigen de belasting niet op het tijdstip van de invoer voldoen, mits deze belasting als verschuldigde belasting wordt vermeld in een overeenkomstig de bepalingen van artikel 22, lid 4, van die richtlijn voorgeschreven aangifte;

Overwegende dat verlegging van de betaling derhalve niet kan worden toegestaan aan belastingplichtigen die onder een bijzondere regeling vallen en dienengevolge een dergelijke aangifte niet behoeven in te dienen;

Overwegende dat de Lid-Statens, om belastingontduiking te kunnen tegengaan, nauwkeurig moeten weten welke belastingplichtigen van de verleggingsregeling gebruik maken; dat het meest doeltreffende middel daartoe wordt gevormd door een procedure van voorafgaande machtiging; dat daarbij wel dient te worden bepaald dat het verlenen van de machtiging slechts mag worden geweigerd of dat de machtiging slechts mag worden ingetrokken wanneer, gelet op de volgens de in de Lid-Statens van kracht zijnde administratieve of gerechtelijke procedures vastgestelde inbreuken op de douanewetgeving of op de wetgeving inzake de omzetbelasting, twijfel bestaat over de fiscale betrouwbaarheid van de betrokken personen;

Overwegende dat het gebruik van de verleggingsregeling dient te worden beperkt tot de in het binnenland gevestigde belastingplichtigen voor de invoer welke zij ten behoeve van hun belastbare activiteiten verrichten;

Overwegende dat de Lid-Statens in de gelegenheid dienen te worden gesteld een meer liberale regeling dan de communautaire bepalingen toe te passen en in het bijzonder deze bepalingen ook te laten gelden voor de invoer van goederen welke zich ten tijde van de invoer niet in het vrije verkeer bevinden;

⁽¹⁾ PB nr. L 145 van 13. 6. 1977, blz. 1.

Overwegende dat de inwerkingtreding van de verleggingsregeling voor een aantal Lid-Staten een weerslag kan hebben op hun budget, zodat hen dient te worden toegestaan dit effect over een zekere periode uit te spreiden,

HEEFT DE VOLGENDE RICHTLIJN VASTGESTELD:

Artikel 1

Artikel 23 van Richtlijn 77/388/EEG wordt als volgt gelezen:

„Artikel 23

Verplichtingen bij invoer

1. Onverminderd hetgeen hierna is bepaald, stellen de Lid-Staten ter zake van de invoer van goederen de voorschriften vast voor de aangifte en voor de betaling welke daarop moet volgen.

2. Met betrekking tot de invoer van goederen die

— voldoen aan de voorwaarden van artikel 9, lid 2, van het EEG-Verdrag of

— zich, wanneer zij onder het EGKS-Verdrag vallen, in het vrije verkeer bevinden,

verlenen de Lid-Staten iedere belastingplichtige die daarom verzoekt, machtiging de uit hoofde van de invoer verschuldigde belasting niet te voldoen op het tijdstip van het binnenkomen van de goederen in het binnenland, mits deze belasting als verschuldigde belasting en eventueel als aftrek-bare belasting wordt vermeld in de eerstvolgende, na de invoer op grond van artikel 22, lid 4, in te dienen aangifte.

De Lid-Staten passen dezelfde bepalingen toe ten aanzien van iedere belastingplichtige die daarom verzoekt met betrekking tot de belasting welke verschuldigd wordt uit hoofde van de aangifte tot verbruik van goederen, welke aan de in de voorgaande alinea bedoelde voorwaarden voldoen en onmiddellijk bij invoer onder één van de regelingen van artikel 16, lid 1, sub A, dan wel onder een regeling inzake tijdelijke invoer of douanevervoer worden geplaatst.

Bovenbedoelde machtiging geldt slechts voor de goederen welke zijn bestemd om te worden gebruikt voor de belaste handelingen van de belastingplichtigen.

3. Voor de toepassing van het bepaalde in lid 2 is de tot voldoening van de belasting gehouden persoon in de zin van artikel 21, lid 2, degene voor wie de in de documenten van invoer of in de aangiften tot verbruik omschreven goederen bestemd zijn.

4. Om gebruik te kunnen maken van het bepaalde in lid 2 moet de belastingplichtige een vaste inrichting in het binnenland hebben.

5. De in lid 2 bedoelde machtiging wordt binnen twee maanden na indiening van het verzoek schriftelijk verleend. Zij geldt voor onbepaalde duur en is op alle na het verstrekken van de machtiging door de belastingplichtige verrichte invoer van toepassing. Bij het vervullen van de invoerformaliteiten moet een afschrift van de machtiging aan de bevoegde autoriteiten worden overgelegd.

De machtiging verliest haar geldigheid indien de belastingplichtige niet langer aan de in de voorgaande leden gestelde voorwaarden voldoet.

6. Het verlenen van de machtiging mag niet afhankelijk worden gesteld van enigerlei vorm van zekerheidstelling.

De bevoegde autoriteiten kunnen weigeren de machtiging te verlenen aan of haar intrekken van personen van wie volgens de in de Lid-Staten van kracht zijnde administratieve of gerechtelijke procedures is vastgesteld dat zij zich aan frauduleuze handelingen op het gebied van de douanewetgeving of de omzetbelastingwetgeving schuldig hebben gemaakt.

7. De Lid-Staten kunnen:

— de toepassing van de in de voorgaande leden opgenomen bepalingen uitbreiden tot de invoer van goederen die niet voldoen aan de in lid 2, eerste alinea, bedoelde voorwaarden;

— de in de voorgaande leden opgenomen bepalingen toepassen ten gunste van niet in het binnenland gevestigde belastingplichtigen;

— bepalingen toepassen volgens welke aan alle belastingplichtigen of een aantal van hen voor al hun invoer of een deel daarvan ambtshalve machtiging wordt verleend.

De bepalingen die gelden voor niet binnen de Gemeenschap gevestigde belastingplichtigen mogen in geen geval gunstiger zijn dan die welke voor in een Lid-Staat gevestigde belastingplichtigen gelden.”

Artikel 2

1. De Lid-Staten doen de nodige maatregelen in werking treden om met ingang van 1 januari 1984 aan deze richtlijn te voldoen.

2. De Lid-Staten voor welke de toepassing van deze richtlijn van invloed kan zijn op hun budget, zijn bevoegd gedurende het jaar 1984 het gebruik van de in artikel 1 bedoelde regeling tot verlegging van de betaling te beperken tot de helft van de belasting die is verschuldigd wegens de invoer waardoor recht op deze verlegging kan ontstaan.

3. De Lid-Staten stellen de Commissie in kennis van de maatregelen die zij voor de toepassing van deze richtlijn treffen.

Artikel 3

Deze richtlijn is gericht tot de Lid-Staten.